

ישובא דעלמא. מלך סתם ביתא תתא. והמלך ישמח באלהים, (תהלים סג) (כד אתער גבורה) עלאה לאחדא ביה תחות רישיה ולקרבא ליה בחדה למהוי פלא חד. והמלך ישמח באלהים חדו נהורא דאפיק (נ"א בנהורא) (דנחרא) דנפיק בחד שבילא טמיר וגניז ועייל ביה בתרין דאנון חד ועל דא עלמא אשתכלל בקיומא שלים.

והמלך ישמח באלהים עלמא (נ"א נחרא עלאה) תתא חדי בעלמא עלאה (נ"א סתימא תהוא דשרד) עמיקא (חדו דגניז נפיק באן אתר חדי. באלהים. ביה חדי. ביה שרד) חיים לכלא. חיי מלפא אקרונ. דא עקרא (דף כט ע"ב) דביתא. ביתא דא בני ביתא דעלמא. ובני עלמא. ודא הוא בראשית ברא אלהים ב' ראשית. ראשית חכמה כד פניש פלא לגויה ואתעביד ימא רבא לשאבא כלא. ימא דקאפו מימוי. שאיב פל מימין דעלמא. וכניש לון לגויה. ומיין אזלין ושאטין ואתאבון ביה. ודא נפיק מגו עלאה. וסימניה דרזא דא (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח דמימוי גלידין ביה לשאבא אחרנין.

האי קרח ימא דקפא לא נגדין מימוי. אלא בשעתא דתוקפא דדרום מטי לגביה ומקריב ליה בהדיה. כדין מנא דהו גלידין בסטרא דצפון משתרון ונגדין. דהא מסטרא דצפון גלידי מנא ומסטרא דדרום משתרון. ונגדין לאשקאה כל אנון חיות ברא כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי וגו' ואלין אקרונ הרי בתר טורין דפירוודא. דכלהו משתקין כד סטרא דדרום שארי לקרבא בהדיה. וכדין מנא נגדין. ובחילא

ישוב העולם. מלך סתם - בית תחתון.

(תהלים סג) והמלך ישמח באלהים, (כשמתעוררת גבורה) עליונה לאחו בו תחת ראשו ולקרבו בחדוה להיות הפל אחד. והמלך ישמח באלהים - שמחה, אור [באור] [שמאיר] שהוציא בשביל אחד טמיר וגניז ונכנס בו בשנים שהם אחד, ועל זה העולם נתקן בקיום שלם.

והמלך ישמח באלהים - עולם [אור עליון] התחתון שמח בעולם העליון [נ"א נסתר אותו ששלח] עמק [שמחה ששופעת ויוצאת אותו מקום שמים? באלהים. בו שמה, בו שולח] חיים לכל. נקראים חיי המלך. זה עקר הבית. בית זה בונה בית של העולם ובונה העולם. וזהו בראשית ברא אלהים, ב' ראשית. ראשית חכמה כשפונס הפל לתוכו ונעשה ים גדול לשאב הכל.

ים שקפאו מימיו שואב פל מימות העולם וכונס אותם לתוכו, והמים הולכים ושטים ונשאבים בו, וזה יוצא מתוף העליון. וסימן של הסוד הזה - (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח, שמימיו גלודים (קפואים) בו לשאב אחרים.

הקרח הזה ים שקופא, לא שופעים מימיו אלא בשעה שחזק הדרום מגיע אליו ומקרב אותו אצלו, ואז המים שהיו גלודים בצד הצפון מפשירים ושופעים, שהרי מצד הצפון המים מגלודים, ומצד הדרום הם מפשירים ושופעים להשקות כל אותן חיות השדה, כמו שנאמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי וגו', ואלו נקראים הרי בתר, הרי הפרוד. שכלם משקים כשצד

דרום מתחיל לקרב אליו, ואז המים שופעים. ובכח עליון זה ששופע, הפל הם בגדלה ובשמחה.

בשמחה שבה עולה ברצון [של הרוח] מטמיר של כל הטמירים, מגיע [שופע] מתוכו נהר אחד [כח סמור], וכשמתקרבים זה בזה בשביל אחד שלא ידוע למעלה ולמטה, וכאן הוא ראשית הפל. ובי' מלך סתם, מהראשית הזאת נתקן ודומה זה לזה.

[ובכח זה] ברא אלהים את השמים [סתם נקדה נסמרת ששופעים ממיה יוצאים החוצה] [נ"א אחר שיוצאים בנה] [נ"א נהר שיוצא בה"א עליונה] [אור ששופע יוצא בנה] ומוציא קול מתוכו, וזה נקרא קול השופר. והיגו ברא אלהים את השמים [והוא] שהוא קול השופר [נ"א והוא השופר]. ושמם שולטים בחיי המלך העליון על הארץ. וסימן לדבר - בן ישי ח"י על האדמה. שהחיים תלויים בבן ישי [ובנ"א משפיעים לו]. ובהם שולט בכל, והארץ נזונית ממנו. וזה שפתוב ואת הארץ. וא"ו התוספה לשלט במזונות על הארץ.

א"ת למעלה, והוא כח של כל עשרים ושנים אותיות שהוציא א"ת א' ת' אלהים זה, ונתן לשמים, כמו שנאמר (שיר א) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. והיגו את השמים - להכליל זה בזה ולחבר אותם זה בזה להתקים כאחד באותם חיי המלך, מלך סתם, להזין ממנו שמים. ואת הארץ - חבור של זכר ונקבה שנתקו באותיות ושומות, וחי המלך שגשפעו מהשמים, שהשמים משפיעים להם לקים את הארץ וכל אוכלוסייה.

וסוד של אלהים עליון עשה שמים וארץ לקיום. והוציא אותם כאחד בכח שלמעלה הראשית

דא עלאה דנגיד פלא הוו ברבו בחדו. בר מחשבה סליק ברעו (דחוד) מטמירא דכל טמירין. מטי (ואהנגיד) מגייה חד נהר. (כתרא טמירא) וכד מתקרבין דא בדא בחד שביל דלא ידיע לעילא ותתא והכא הוא ראשיתא דכלא. ובי' מלך סתם מהאי ראשיתא אשתכלל ודמי דא לדא.

(ובחילא דא) ברא אלהים את השמים, (סתמא נקודה סתימא דנגידן מימיו ונקסין ברא) (נ"א כתר דנקסין ברא) (נ"א

נקרא דנפיק בה"א עלאה) (נ"א נהורא דנגיד ואפיק ברא) ואפיק קול מגייה. ודא אקרי קול השופר. והייגו ברא אלהים את השמים (ואיהו) דאיהו קול השופר (נ"א ואיהו השופר). ושמים שליטין בחיי המלך עלאה על ארעא. וסימניה בן ישי ח"י על האדמה. דחיים תליין בבן ישי. (יבנ"א ונגידן ליה). ובהו שליט בכלא. וארעא מיניה אתזנת. הדא הוא דכתיב ואת הארץ. וא"ו דאתוסף לשלטאה במזוני על ארעא.

א"ת לעילא והוא חילא דכללא דעשרין ותריין אתוון דאפיק א"ת א' ת' אלהים

דא ויהיב לשמים כמא דאת אמר, (שיר השירים א) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. והייגו את השמים לאכללא דא בדא ולחברא לון דא בדא לאתקיימא כחדא באנון חיי מלכא מלך סתם לאתזנא מיניה שמים. ואת הארץ חבורא דדכר ונוקבא דאתגליפו באתון רשימין. וחי מלכא דאתנגידו מן שמיא דשמים נגדין לון לקיימא ארעא וכל אוכלוסיין דילה.

ורזא דאלהים עלאה עבד שמים וארץ